

Els últims de la fila

Arribem a l'inici del final. Del final de la sessió, vull dir, que ningú s'espanti. Aquestes són les darreres paraules d'un acte, com a mínim, emocionant, però no patiu que procuraré no allargar-me... i confio que sereu a casa per esmorzar. Justament per no allargar-me, porto algunes idees escrites.

La felicitat que em fa retrobar-me avui amb en Xavi, 19 anys després d'haver estat professor seu i reconèixer-lo en el Xavi que era aleshores i el que ha esdevingut -sense que hagi deixat de ser la mateixa persona extraordinària- resumeix perfectament el que sento cap a totes i tots vosaltres en aquest instant.

Parlo en nom de la Universitat quan expresso davant de vosaltres l'alegria per compartir aquest moment, un moment intens, podríem dir, intensíssim perquè concentra la dilatada trajectòria de l'esforç, l'exercici del talent i la perseverança que heu demostrat per arribar fins aquí de la manera com ho heu fet.

Però parlo també en nom de totes aquelles persones de la Universitat, els vostres col·legues, el vostre professorat, el personal de suport i d'administració: encara que pugui semblar un tòpic, la Universitat és un espai essencialment d'il·lusions, un espai on interseccionen les vocacions de les persones que venen a aprendre i de les persones que han decidit dedicar-se professionalment a ensenyar, és a dir, a aprendre dels que aprenen.

Celebrar els vostres talents avui, en aquest moment intensíssim, com deia, i acompanyats de les persones que us han donat suport, és premiar les vocacions dels que conformem la comunitat universitària. I qualsevol sap que premiar una vocació és alimentar les il·lusions que un posa en allò que fa. Gràcies per oferir-nos aquest regal i gràcies per fer-ho de la manera com ho heu fet.

Perquè no esteu aquí només per haver assolit determinades fites, sinó per haver-les assolit... de manera extraordinària. Els vostres mèrits us situen en una perspectiva immillorable en tots els sentits i aquest guardó destaca l'excel·lència amb la que ocupeu aquesta posició. Vosaltres sou els primers, sou els primers de la fila... però també, d'alguna manera, sou els últims. I de seguida explicaré per què. Però deixeu-me abans que faci una petita, brevíssima lloança als últims de la fila, als que se situen en darrera posició.

Perquè l'últim de la fila, a banda del nom d'un grup de música que prova que sóc mega boomer, és aquell que pot albirar tot el que té per davant, el que conrea la paciència quan espera en una llarga cua, el que imagina creativament les maneres d'avançar, el que sap distreure's i trobar altres ocupacions mentre tot està aturat.

L'últim de la fila, en una aula, per exemple, acostuma a ser el que enraona i fa les entremaliadures quan parla el professor, conscient, però, que és tan interessant el que li expliquen des de la llunyania com des de la proximitat. L'últim de la fila és el que té obstacles visuals en un cinema o un auditori, per exemple, però troba la manera enginyosa de no perdre's els detalls. És el que veu les coses des d'un pla general i sap imaginar-se-les amb un pla detall. L'últim de la fila és qui coneix i reconeix el que té al davant i qui té al davant, però és també el que sap que, darrera seu, no té res... o no té res més que el millor del que ha deixat.

Vosaltres sou els primers de la fila, això és innegable, però també sou els últims. Sou els últims de la fila, perquè ara mateix teniu una perspectiva immillorable per davant, que podeu dissenyar amb totes les garanties, que podeu ampliar i fer créixer, perquè podeu traçar els camins que enceteu desprejudadament i amb la mirada panoràmica de tot el que s'ha d'esdevenir.

Sou també els últims de la fila perquè darrera no deixeu res més que el millor de vosaltres mateixos. Deixeu la Universitat i ho feu amb tots els honors, demostrant que heu exprimit cadascun dels moments de la vostra

estada. I hi heu deixat petjada. Ens heu deixat petjada. Darrera vostre queda tot això.

Només voldria dir-vos, per finalitzar, que aquesta petjada indeleble que heu deixat a la nostra institució i en les nostres persones pot ser sempre, si així ho voleu, el punt on comença i acaba la vostra fila, el que us situa en primer lloc o en últim, segons us convingui. Perdoneu un altre tòpic, però aquesta és casa vostra, el vostre punt de trobada, on acaben i comencen els projectes. En aquest espai últim i primer, sempre, sempre, sempre sereu rebuts amb tots els honors.

Aneu ara a perseguir les vostres vocacions, noves fites, noves files. Estem convençuts que tornareu a ser extraordinaris i això alimentarà, de nou, les nostres il·lusions. Moltes gràcies i molta sort!